

MİRKEŞ NİNELER

Uyuyamıyor

YAZAN
NİHAN TEMİZ
RESİMLEYEN
ŞEBNEM AYDIN
GÜNDÜZ

*Tanıdığım en farklı iki kadın olan anneannem ve
babaannem için...*

Çünkü onlar hep ayakta kalırlar.

N. T.

Işığım Rüya'ya...

Ş. A. G.

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Mirket Nineler Uyuyamıyor

© 2018 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Nihan Temiz

Resimleyen: Şebnem Aydm Gündüz

Yayın Yönetmeni: S. Bahar Sönmez

Editör: Gökçe Ateş Aytuğ

Son Okuma: Burcu Ünsal Çekuç

Grafik Tasarım: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Mart 2018

ISBN: 978-605-2079-20-1

Telif yasası gereği bu kitabın tüm Türkçe yayın hakları
SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Tanıtım yazıları
dışında, yazarının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde
kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):

Temiz, Nihan

Mirket Nineler Uyuyamıyor

1. Çocuk Edebiyatı 2. Öykü

İstanbul, SEV Yayıncılık, 2018, 64 Sayfa

ISBN: 978-605-2079-20-1

Baskı: Fabrika Basım ve Ticaret Ltd. Şti.

Göztepe Mah., İnönü Cad., No. 74/A, Bağcılar, İstanbul

Tel.: (0212) 294 38 00 • Sertifika No. 14461

MİRKET NiNELER

Uyuyamıyor

YAZAN
NİHAN TEMİZ

RESİMLEYEN
ŞEBNEM AYDIN GÜNDÜZ

MİRKEȚ NİNELER

Uyuyamıyor

Nene ile Nana adlı Mirket Nineler, orman manzaralı evlerine iyice alışmışlardı. Toprağın altında yaşamaktan daha eğlenceliydi böylesi.

Yine güzel bir günün ardından birbirlerine “iyi geceler” dileyip yattılar. Nene kabarık yastıklı, puf puf yorganlı, perdelerle çevrili kocaman yatağında döndükçe döndü. Nana ise gemi şeklindeki yatağında yatıyordu. Tavana yapıştırdığı fosforlu yıldızlara bakıyor ama uyuyamıyordu.

Odalarındaki çalar saatin tiktakları arasında öfleyip pöflüyor, durmadan kalkıp yastıklarını kabartıyor, sıkıntıdan kaşınıyorlardı. İşe yaramıyordu. Uyuyamıyorlardı işte.

“Birer fincan tarçınlı süt uyumamıza yardımcı olur mu acaba?” diye sordu Nana. Denemeden bilemezlerdi elbette. Ama sıcak sütlerini bitirip yataklarına uzandıklarında yine uykuları gelmedi. Oysa gündüzleri çok yorulduklarında gece olmasını bile beklemeden oldukları yere devrilip uykuya dalıverirlerdi. Şimdi ne değişmişti? Nene kısa bir hikâye okumanın işe yarayabileceğini söyleyince hemen bir kitap seçtiler. Ancak okudukları hikâye, uykularını iyice açmıştı.

Daha kalın gecelikler giyip yorganın altına girdiler, yine de olmadı. Tüm mirketlerin yaptığı gibi birbirlerine sarılarak uyumaya çalışmak da işe yaramadı. Aksine onları aşırı terletip rahatsız etti. Yün çoraplar ayaklarını kaşındırdığı ve uyku boneleri saçlarını düğüm düğüm yaptığı için yine uyuyamadılar. Koyun saymayı denerken birbirlerinin aklını karıştırdıkları için uykuları hepten kaçtı.

“Çok geç oldu,” dedi Nana. “Uyusaydım şimdi en renkli rüyalarımdan birini görüyor olurdum. Mesela geçen gece rüyamda, gökyüzüne uzanıp aydedeyi elime aldığımı ve bir kaşarpeyniri gibi ekmeğimin arasına koyduğumu gördüm.”

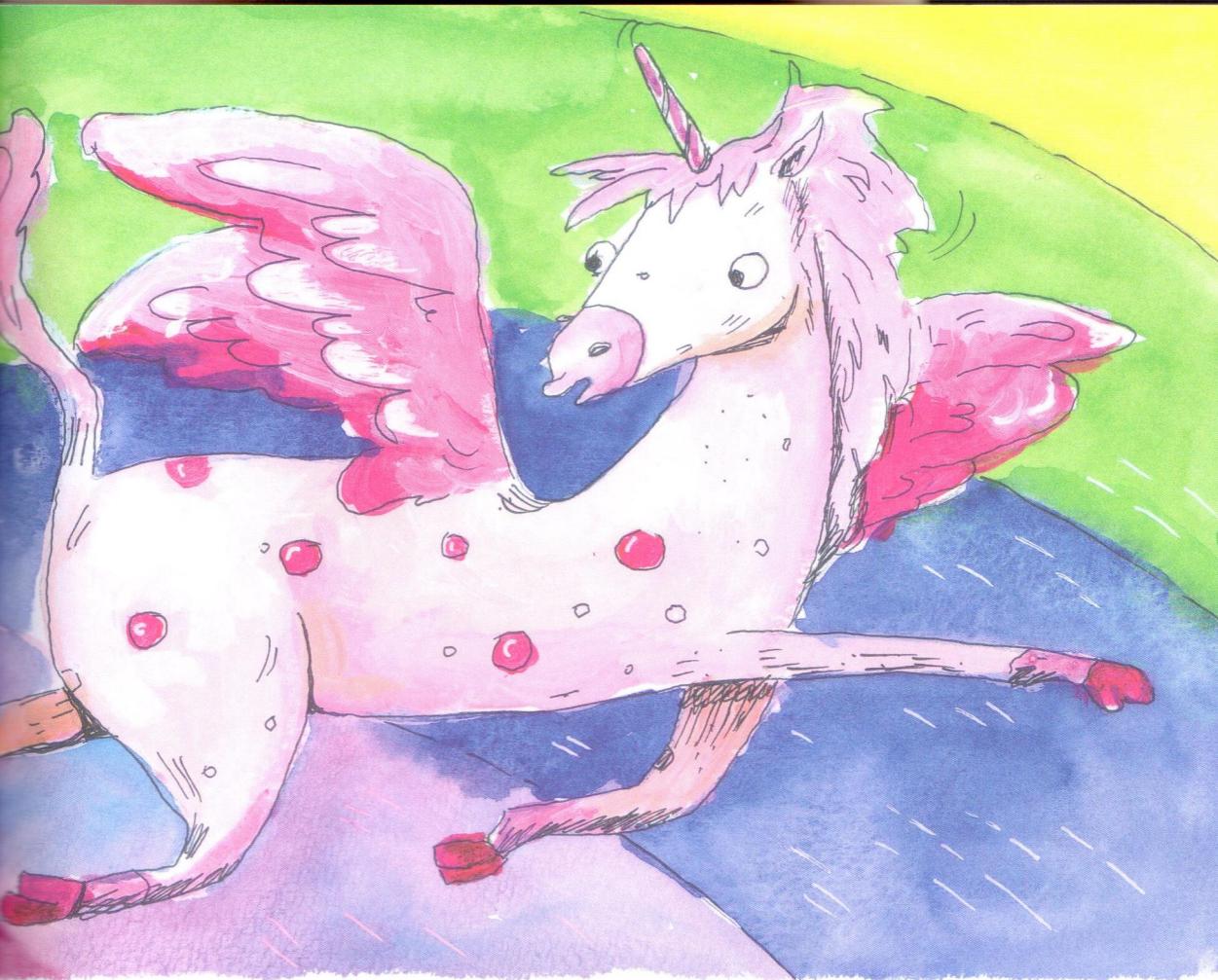
“O da bir şey mi?” dedi Nene. “Ben de bir keresinde rüyamda, şekerleme dünyasında olduğumu görmüştüm. Ama ne dünyayı o dünya... Karamelden yapılmış göller, gökyüzünden düşen bademşekerleri, bonbon şeklinde çiçekler, lokum tepeleri ve inanmayacaksın ama çikolata püskürten bir yanardağ... Pastadan yapılmış evler, bisküvi arabalar, meyve suyu fışkırtan fışkiyeler bile vardı. Hepsinden yedim, içtim. Nefisti,” diye karnını ovuşturdu.

Nana içtenlikle, "Çok lezzetli bir rüyamış gerçekten," dedi. "Ama ben maceralı rüyaları daha çok seviyorum. Mesela bir rüyamda evimizin önüne gelen tek boynuzlu at ile gezmeye çalışıyordum. At beni gökkuşağının içinden geçireceğini söylüyordu. Bir renk seçmemi istiyordu. Dediğini

yaptığında kanat çırıp beni gökkuşağının üstüne çıkardı. Ama at birden dengesini kaybedince gökkuşağının tam içine düştüm. Gökkuşağının tüm renklerinden sırasıyla geçtim. Yere indiğimde elbisem rengârenkti,” diye anlattı heyecanla.

Nene de onu çok etkileyen bir rüyasını hatırlamıştı.
“Geçen gün ben de tuhaf bir rüya gördüm...” diye söze girdi.
“Lapa lapa kar yağıyordu. Kar tanelerinin yüzüme, alnıma,
burnuma düşüşünü hissetmek için başımı kaldırduğumda
bir de ne göreyim? Güneş gökyüzünün tepesinde titriyor...
Üstelik kafasında bir yün şapka ve boynunda da atkı
olmasına rağmen. Şaşkınlıkla ona baktığımı görünce de el
sallamaz mı? Çok tuhaftı, çooook...” diyerek başını iki yana
salladı.

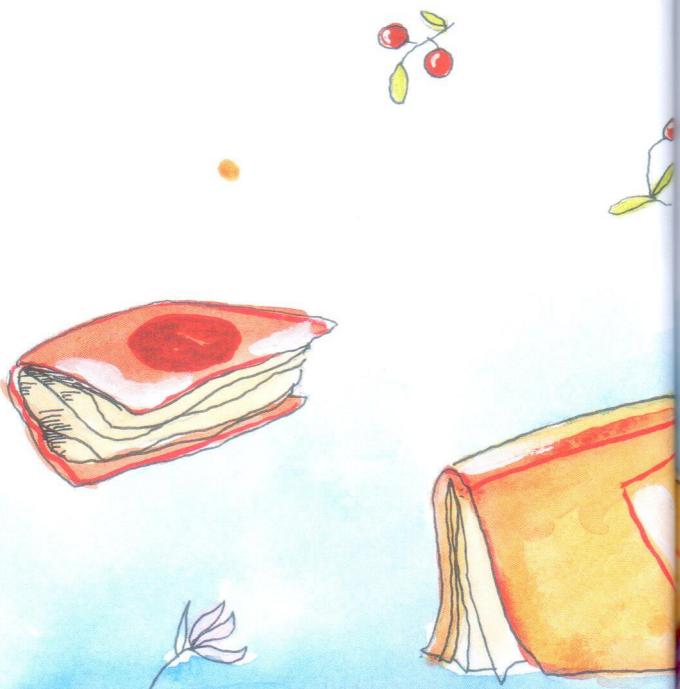
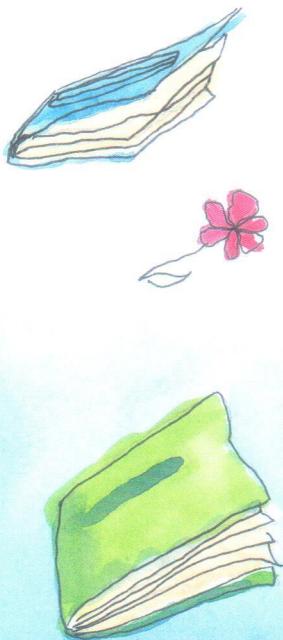
Nana'nın doğum günü gecesi gördüğü rüya ise daha acayıptı. Nene'ye, rüyasında ona on katlı bir doğum günü pastası hediye edildiğini anlattı. Nana daha mumları üflerken pasta kat kat büyümeye başlıyordu.

Her kat ayrı bir renk, ayrı bir lezzetti. Pasta büyüyor da büyülüyordu. Sonunda Nana pastanın mumlarını üflemek için dünyanın en yüksek dağına tırmanmak zorunda kalmıştı.

‘Tırmanmak’ kelimesi Nene’ye başka bir rüyasını hatırlattı. “Uzun ve kıvrımlı bir yolda yürürken karşısında bir merdiven belirdi. Ama bu, şimdije kadar gördüğüm merdivenlerin hiçbirine benzemiyordu, çünkü kitaplardan yapılmıştı. Düşünebiliyor musun? Her basamak renkli, ince, kalın, büyük, küçük, eski, yeni kitaplardan oluşuyordu. Bazıları bildiğim kitaplardı, bazılarını da ilk kez görüyordum. Kitapları okuya okuya merdivenleri çıktım. Uyandığında yorgun ama çok mutluydum,” diye anlattı gülümseyerek.

Rüyalar rüyaları kovalıyor, saatler geçip gidiyordu. Nana esneyerek, "Sanırım bu gece hiç bitmeyecek," dedi. Nana da başını sallayarak ona katıldı. "Baksana," dedi sonra da. "Saatlerdir birbirimize rüyalarımızı anlatıyoruz ama bir türlü sabah olmuyor."

O sırada hemen yanlarında yükselen *dit dit, dit dit* sesini duydular. "Komşunun kapı zili çalışıyor sanırım," dedi Nene umursamazca.

Nana önce başını salladı. Sonra da hayretle gözleri büyüdü. "Ama bizim komşumuz yok ki Nene!"

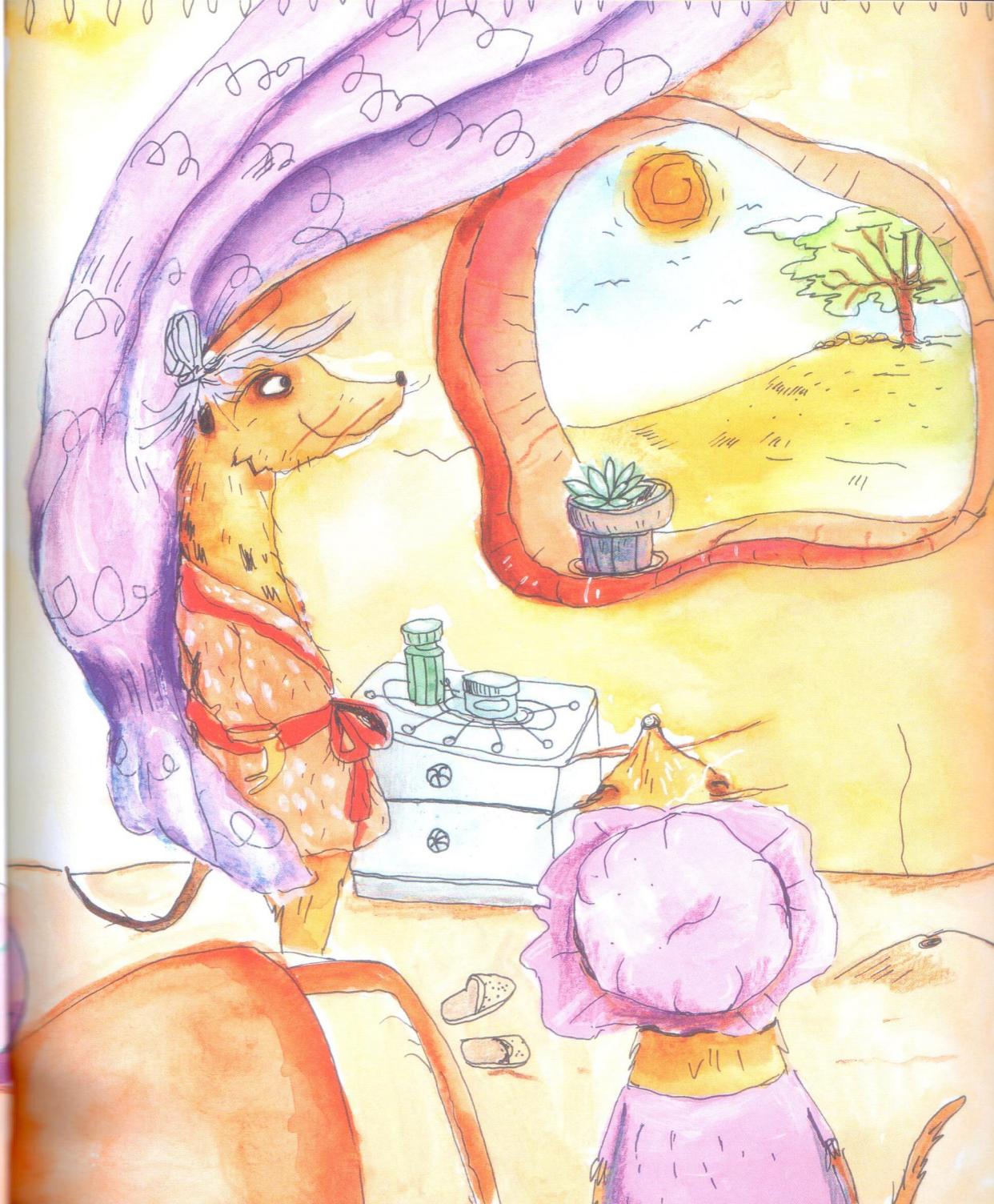
Dit dit sesi yükseldi, yükseldi. Adeta evin her yerinden yankılanmaya başladı. Nene ile Nana aynı anda gözlerini açıp birbirlerine baktılar. Yorganlarının altında hayretle doğruldular. Pencereden giren nefis gün ışığı onları çağırıyordu sanki.

Nana elini uzatıp çalar saatini susturdu. "Biz çoktaaan uyumuşuz," dedi sonra da.

Anlaşılan birbirlerine anlattıkları rüyaları görmüşlerdi gece boyunca. Gülümseyerek kalkıp pencereyi açtılar.

Nana bir kahkaha atıp, "Hem de çok güzel uyumuşuz," dedi neşeyle. O gün, çok güzel bir gün olacaktı.

MİRKEȚ NİNELER

Bahçe Düzenliyor

Nene ile Nana sohbet ediyorlardı. Bahar aylarının son günleriyydi. Pencere önündeki koltuklarında çay içerken bahçenin ne kadar bakımsız olduğunu fark ettiler. Oradan buradan fişkiran otlar, yürüme yolundaki dikenler, kırık çitler, uçuşan çöpler gerçekten de kötü görünüyordu.

Nana, "Bahçe düzeni ile ilgili dergilerimiz olacaktı," diyerek ayağa fırladı. Tüm marketler gibi çok hızlı hareket ediyordu. "Sanırım motosiklet dergilerinin olduğu kutudalar," diye seslendi arkasından Nene.

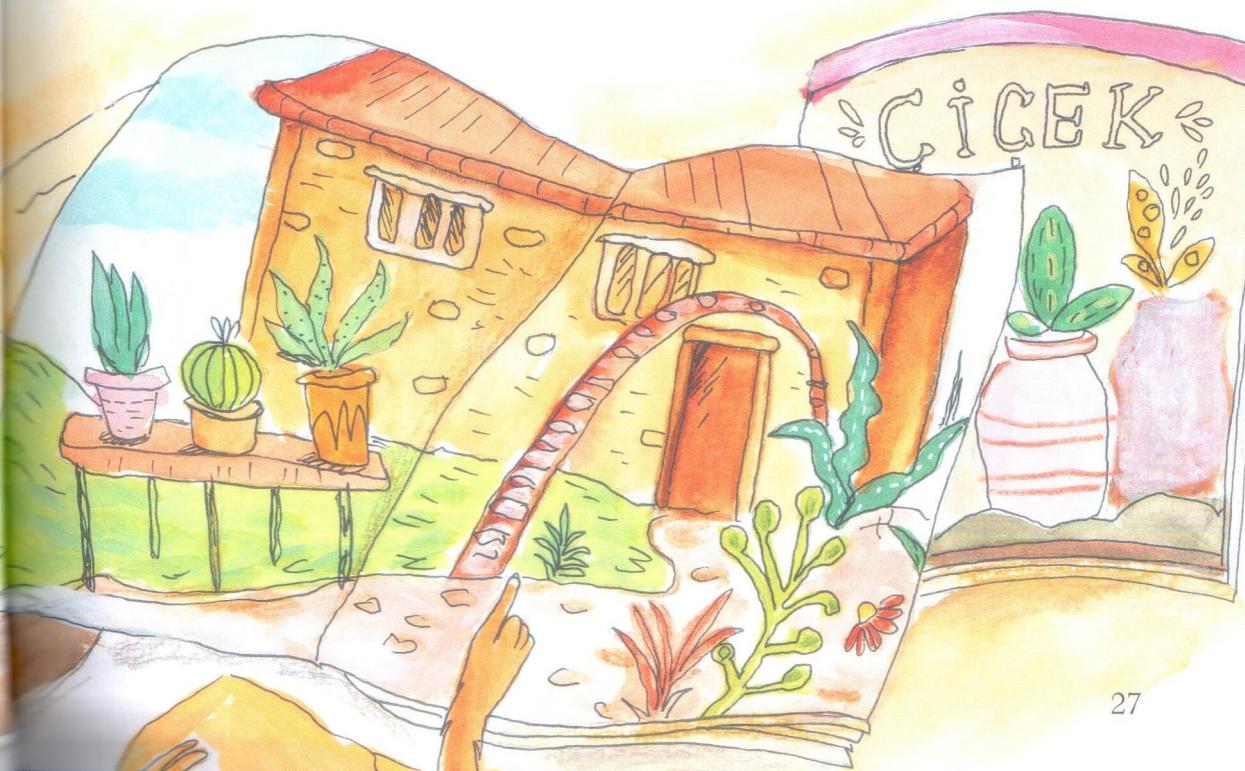
Nana döndüğünde elleri kolları dergilerle doluydu. İkiş yan yana oturup sayfaları çevirmeye başladılar.

Nana, mor çiçeklerle yapılmış bir düzenlemeye bayılmıştı. Nene'nin favorisi ise yıldızçiçekleriydi. Sayfaları karıştırdıkça karşısına birbirinden güzel çiçekler çıkıyordu.

Hemen bir alışveriş listesi yaptılar. Begonyalar, güller, menekşeler, papatyalar, lavantalar... Hele leylaklar...

Alacakları çiçeklerin listesi uzadıkça uzuyor, Mirket Nineler hiçbirinden vazgeçemiyordu.

Dergiler bitince listeyi rulo yapıp kasabaya gittiler.
İstedikleri çiçeklerin tohum ve fidelerinden alacaklardı.

Kasabadaki çiçekçi listeye bakıp başını salladı, "Tamam,
hepsi bende var," diyerek hazırlamaya koyuldu.

Nene ile Nana dükkândan çıkar çıkmaz heyecanla eve
koşup bahçenin dört bir yanına tohum attılar, fide diktiler.

Derken yaz sıcakları bastırdı. Bahçe bir anda güzel mi güzel çiçeklerle doldu. Ancak önemli bir sorun vardı. Çiçeklerin toprağı çabuk kuruyordu. Sulandığı anda pırıl pırıl parlayan çiçekler, kısa süre sonra boyunlarını büküp buruşuveriyorlardı. Nene ile Nana ellerinde kovalarla bahçede oradan oraya koşturup onlara su yetiştirmeye çalışılar. Ama bu, zavallı çiçekler için yeterli olmadı. Uzun hortumlar da sorunu çözmemeyince çiçekçiyi çağrırdılar ve çiçeklerin hepsini saksılara alıp geri vermek zorunda kaldılar. Bahçeleri yine boş, bakımsız ve renksizdi.

“Parkları dolaşalım, belki bize bir fikir verir,” diye önerdi Nene. Nana ile kol kola girip kasabadaki parka gittiler. Yanlarına piknik sepetlerini, buzlu limonatalarını, kocaman güneş gözlüklerini ve fotoğraf makinelerini de almışlardı. Park ağaçlarla doluydu. Ağaçlar arasında dolaşan sincapları izlemek çok eğlenceliydi. Ağaçların fotoğraflarını çekip aralarından seçim yaptılar.

Bir bahçe dükkânından açık ve koyu yeşil, sarı hatta kırmızı yapraklı ağaçlar satın alarak evlerine döndüler.

Ağaçların dikimi için yardım almalarına gerek yoktu. İkisi de çukur kazma konusunda tüm mirketler gibi usta olduklarından, kol kasları beklenmedik derecede güclüydü.

Oakes

İşlerini bitirince durup etraflarına baktılar. "Biraz sıkışık mı oldu?" dedi Nene usulca. Parktaki dev çalılar, ağaçlar, fidanlar, şekilli dallar çok güzeldi. Ama aynı düzenleme, onların bahçesinde dolaşacak yer bırakmamıştı. Yürüme yolunu ağaçlarla doluydu. Arkadaşlarını ağırladıkları çardak, çalılar arasında kaybolmuştu. Yüksek dallar yüzünden gökyüzü bile görünmüyordu. Evin kapısına ulaşabilmek için bir ağaç sürünerek geçmeleri, çömelip yürümeleri, diğer ağaçın dalına asılıp sallanarak kapının önündeki paspasa atlamaları gerekiyordu.

"Sanırım bahçemiz o kadar büyük değil," dedi Nana.

Ormandaki hayvanların yardımıyla ağaçları sökerek başka başka parklara gönderdiler. Bütün çalılar ve ağaçlar gittiğinde bahçe yine ıssız ve bakımsız kalmıştı.

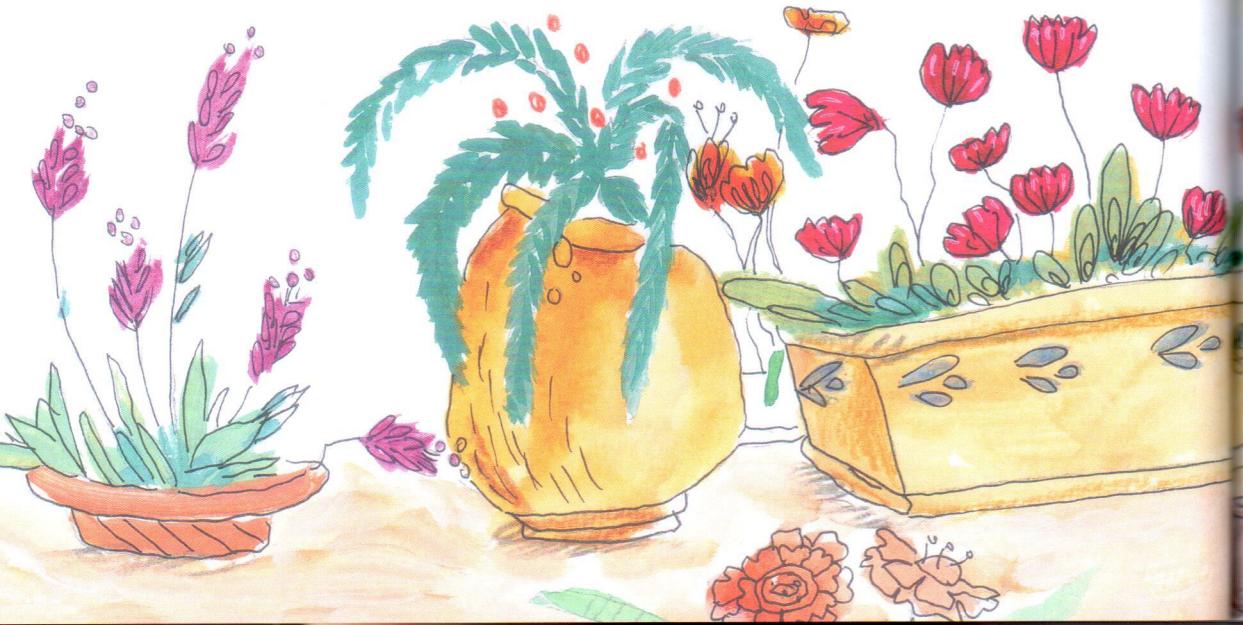
“Bir de seraları inceleyelim,” dedi Nene. Nana iki kişilik motosikleti garajdan çıkarmıştı bile.
Gözlüklerini ve kasklarını takıp yola koymuşlardı.

Camlardan oluşan seraları görünce durup içlerine girdiler. Büyülü renklerdeki çiçeklerin kokusu ve daha önce hiç görmedikleri bitkilerin parlaklıği ikisinin de başını döndürmüştü.

Bahçelerini cam ile kaplayamazlardı ama seradaki görevli, büyük naylonlar kullanarak kendi seralarını oluşturabileceklerini söylemişti. Motosiklete atlayıp naylon aldılar ve bütün bahçeyi naylonlarla kapladılar.

Ancak ortaya çıkan manzara hiç de hoş değildi. Çiçekleri görebilmek için naylonların içinde oturmak gerekiyordu. Oysa Mirket Nineler, yetişirdikleri güzellikleri evlerinin camından görebilmeyi istemişlerdi. Naylonları da geri gönderdikten sonra ne yapacaklarını bilemeden orman yolunda yürümeye başladılar.

Cök sevdikleri göletin yanına geldiklerinde Nene esneyerek, "Oysa bütün istedigim doğal bir bahçemizin olmasıydı. Neşeli, kalabalık, yeşil ve çiçekli... Baksana, aynı burası gibi," dedi. Bir yandan da eliyle etrafını gösteriyordu.

Nana renkli kır çiçeklerini, üzerinde salyangozların gezdiği yumuşak toprağı, minik fidanları, göletin ışıldayan suyunu dikkatle inceledi. "Öyleyse sade bir bahçe yapalım," dedi yerinden fırlayarak.

Aradan birkaç gün geçti. Nineler arılar için nefis bir gül bahçesi, kelebekler için renkli çiçeklerle dolu bir çiçek tarхи oluşturmuşlardı. Kuşların konması için fidanlar dikmiş ve tüm hayvanların su içmesi için bir havuz yapmışlardır. Sadece kendilerini değil, herkesi mutlu eden bir yol bulmak ne güzeldi.

Havuzun hemen yanına taşındıkları sandalyelerde meyve sularını yudumlarken Nana, "Sonbaharda salonumuzu biraz değiştirmeye ne dersin? İstersen birkaç dekorasyon dergisine bakarak işe başlayabiliriz..." dedi kıkırdayarak. Nene'nin kocaman açılan gözlerini görünce kahkahalarla gülmeye başladı. Arkalarına yaslanıp güzel bahçelerinin tadını çıkardılar.

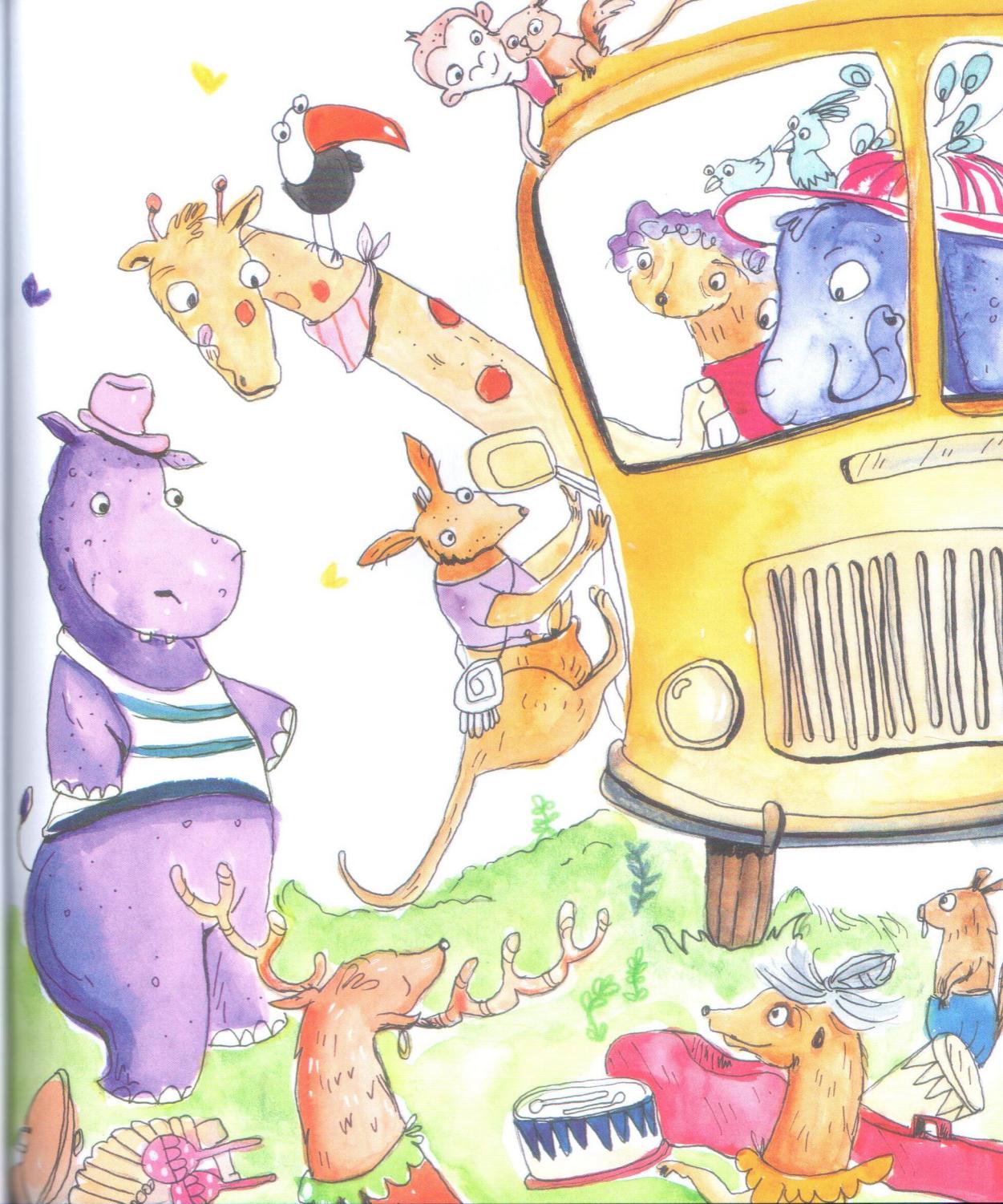

MİRKEΤ NİNEΛΕR

Konser Veriyor

Nene ve Nana çok farklı bir heyecan yaşıyorlardı. Çünkü orman hayvanlarıyla birlikte kurdukları orkestranın konser vereceği gün gelip çatmıştı. Konser daha önce hiç gitmedikleri ve çok merak ettikleri komşu kasabada yapılacaktı.

Sabahın erken saatlerinde mirket hızıyla hazırlanmışlar ve orkestra arkadaşlarıyla birlikte otobüslerle doluşup yola çıkmışlardı. Zürafayı, suaygırını ve fili otobüse sığdırmak zor olmuştu ama biraz uğraşınca sorun çözülmüştü.

Konser verecekleri yere geldiklerinde sahnenin çoktan kurulmuş olduğunu gördüler. Kadife perdeler sımsıkı kapatıldı, sahne hiç görünmüyordu. Ama akşam olup da perde-ler açıldığında ışıl ışıl parlayan ve alkış seslerini kucaklayan bir yer olacağı belliydi.

Nene mutlulukla, "Ne kadar görkemli!" diye çığlık attı.

Nana ise kuyruk tüylerini toparlayıp otobüsten inmeye çalışan tavus kuşuna yardım ediyordu. Tavus kuşu yol boyunca filin yanında oturduğu için biraz ezilmiş, epeyce de sinirlenmişen benziyordu.

Fil, kanguru, sincap, zürafa, geyik, tukan, suaygırı, maymun ve bülbülden oluşan diğer müzisyenler de sahneyi çok beğenmişlerdi belli ki. Dev perdeyi, renkli ışıkları, mis kokulu çiçekleri birbirlerine gösterip duruyorlardı.

Bu arada telaşla oradan oraya koşan kunduzu kimse fark etmemiştir. Zavallıcık perişan haldeydi. Hızla otobüse girip çıkıyor, koltukların arasına, bagaja bakıp, "Neredeler? Neredeler?" diye söylenilip duruyordu. Nana, Nene'ye dönüp, "Kunduzun nesi var?" diye sordu.

Nene kasabayı keşfetmek için ayaklarına geçirmeye çalıştığı tekerlekli patenlerle uğraşırken, "Bilemiyorum. Önemli bir eşyasını evde unutmuş gibi bir hali var, değil mi?" diye yanıtladı onu. Kendilerine doğru gelen kunduzu merakla izliyorlardı.

Kunduz nefes nefese, "Çok büyük bir sorunumuz var!" diye haykırarak yaklaştı onlara. Bütün hayvanlar endişeyle ona baktılar. Kunduz, "Müzik aletlerimiz..." dedi gözlerini kocaman açarak. "Hepsini ormanda unutmuşuz!"

Nene ve Nana şaşkınlıkla birbirlerine döndüler. Bu gerçekten de büyük bir sorundu. Ormandan bu kasabaya gelmek uzun sürmüştü. Müzik aletlerini almak için geri dönseler konsere yetişemezlerdi. Ne yapacaklardı?

Gitar, flüt, davul, zil, tırtır, maracas, bateri, piyano... Hepsi çok uzaktaydı şimdi.

“Bunlar olmadan nasıl konser verebiliriz ki?” diye sordu Nana. Nene başını salladı. O kadar moralleri bozulmuştu ki kendilerini yorgun hissediyorlardı. Ayaklarına destek olması için kuyruklarını da yere dayayarak düşünmeye koyuldular.

“Düşündüm de...” dedi Nana birden. Nene umutla ona döndü. Sorunu çözmek için parlak bir fikre ihtiyaçları vardı çünkü. “Müzik aletlerimiz yoksa biz de onlara benzeyen bir şeyler bulmaya çalışırız.” Yerden bir sopa alıp önünde durdukları ahşap bahçe çitine sürttü. *Trrrrrrrr* diye bir ses duyuldu.

Nene hayretle, “Aaa,” diyebildi sadece. Çıkan ses tırtır adlı enstrümanın sesi ile neredeyse aynıydı.

Onları izleyen orman hayvanları da heyecanlanmıştı.

Yakınlardaki bir evin kapısını çalan zürafa, eli kolu tencereelerle dolu döndü yanlarına. Tencereleri ters çevirip elindeki kepçeyle her birine vurmaya başladı. Tencerelerden yükselen ses, bateriden çıkan coşkulu vuruşlara o kadar benziyordu ki...

Filden gelen lıkır lıkır sesi duyunca hepsi birden o yana döndüler. Fil iki şişe suyu bitirdikten sonra cebinden çıkarladığı findıkları boş şişelere doldurdu ve kapaklarını kapattı. Karşısındaki meraklı yüzlere bakıp gülümseyerek, "Marakasım evde kaldıysa ben de yenisini yaparım," dedi. Elindeki şişeleri büyük bir keyifle sallamaya başladı. Şişelerden gelen *çiki çiki çik çik* sesi marakasın sesinden farksızdı.

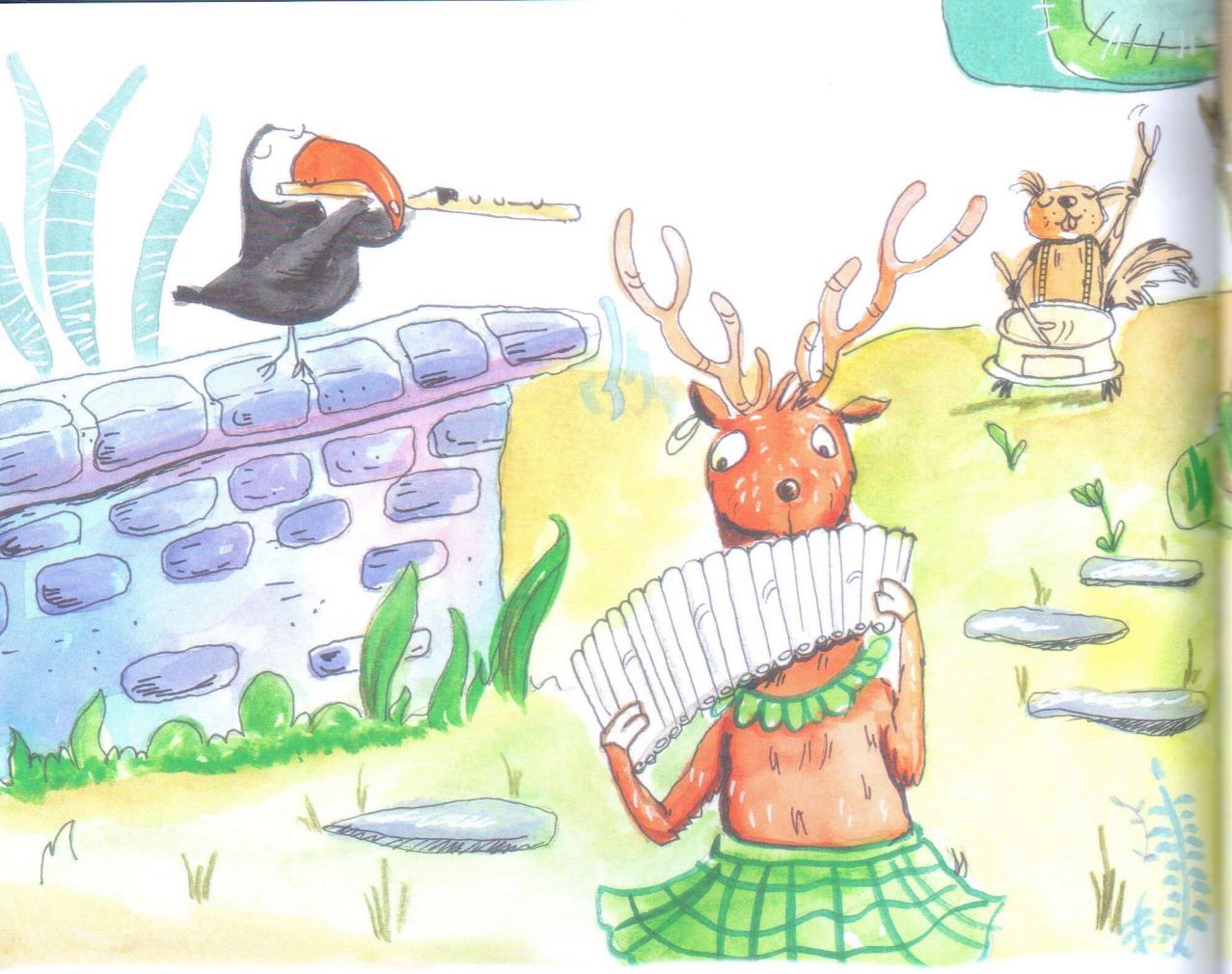
Yol yorgunluğunu unutan tavus kuşu ise yanından geçmekte olan koyun sürüsünün boynundaki çanları alıp göz alıcı kuyruk tüylerine takmıştı. Kuyruğunu açıp titretince yükselen onlarca çanın sesi, yoldan geçenlerin bile dikkatini çekecek kadar güzeldi.

Böylece herkes kendi enstrümanına benzeyen bir şey bulmak ya da yapmak için çabalamaya başladı.

Nene ve Nana etrafta dolaşıp her şeyi izliyorlardı. Yan yana dizip su doldurduğu bardaklara cam bir çubukla dokunarak büyülü bir ezgi çıkarabilen kanguruyu kutladılar. Tencere kapaklarını birbirine vurup müzik yapabilen maymuna şaşırdılar.

Göl kenarında bulup delikler açtığı saz çubuğunu flüt gibi kullanan tukanın fotoğrafını çektiler. Yakınlardaki kafeden aldığı pipetleri yan yana yapıştırarak görülmemiş bir pan flüt haline getiren geyiği alkışladılar. Yol kenarında bulduğu kapaklı yoğurt kabını bir iple boynuna asıp, eline

aldığı iki dal parçasını da tokmak gibi kullanarak trampet yapan sincabı hayretler içinde izlediler.

Cevizleri birbirine vurarak ritim çubuğu haline getiren kunduza inanamadılar. Kutuların içine çamaşır ipi gererek gitar yapan su aygırına ise ne diyeceklerini bilemediler.

Konser saati gitgide yaklaşırken enstrümanların hepsi tamamlanmıştı bile. Solist bülbül gururla sahnedeki yerini aldı. Nene ve Nana orkestra şefi olarak izleyicileri karşılaşarken, "Bugün çok farklı bir konser izleyeceksiniz. Öyle farklı ki, belki de dünyanın hiçbir yerinde eşine benzerine rastlayamazsınız," dediler. Bir yandan da birbirlerine göz kırپıyorlardı.

Nene ilk şarkıyı yönetmek üzere yerini aldığında Nana, "Hey, Nene! Şef çubuklarımız da ormanda kalmış. Onlar olmadan orkestrayı nasıl yönetiriz! Bunu hiç düşünmemiştik," diye fısıldadı endişeyle.

Nene sakince elini çantasına attı ve gülümseyerek mor püskülli şemsiyesini çıkardı.

Nana bir kahkahayla, "Bu gerçekten de çok ama çok farklı bir konser olacağı benziyor," diyebildi sadece.

NİHAN TEMİZ

1975 yılında Ankara'da doğdu. Masal dinlemeye bayılan ve masal anlatmaya heveslenen bir çocuk olarak büydü. 1996 yılında Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. Aynı bölümün Gelişim Psikolojisi Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. 1997 yılında Hacettepe Üniversitesi Beytepe Anaokulu'nda çalışmaya başladı. Çocukların rengârenk dünyasında olmaktan, hayallerine, kahkahalarına eşlik etmekten her zaman mutluluk duydu. Yolda gördüğü küçük bir kız çocuğunu su perisine benzetmesi ve eve koşup kâğıt kaleme sarılmasıyla başlayan yazarlık sevdası halen devam ediyor.

Peri Masalı - Derin Orman (2007), *Duygu Profesörü* (2007), *Masal Koleksiyoncusu* (2013), *Kanadımdaki Deniz* (2016), *İnanmazsan Dene* (2017), *Mirket Nineler Parti Veriyor* (Redhouse Kidz, 2017) adlı kitapları yayımlanmıştır.

ŞEBNEM AYDIN GÜNDÜZ

1975 yılında Bandırma'da doğdu. Çocukken de çizmeyi, boyamayı, çizip boyadıklarıyla hikâyeler anlatmayı severdi. Resim eğitimini Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi ve ardından Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde aldı. 1996 yılında Görsel Sanatlar öğretmenliği yapmaya başladı. Çocukların dünyasından ilham alarak yaptığı çalışmaları sanat yaşamına yön verdi. Çocuk kitapları resimlemeye başladı. Sanatın resim, heykel, video, fotoğraf, illüstrasyon gibi pek çok dalıyla da ilgilenmeye devam ediyor.

Nene ve Nana adlı Mirket Nineler
bütün gece uyuyamamaktan yakınır
ama sabah ışıkları onları çok şaşırtacaktır!

Mirket Nineler ile birbirinden renkli üç serüvene
hazır olun. Bu komik ikili, dalgınlıkları ve şirin tavırları
ile sizi çok eğlendirecek!

Kitaptaki öyküler:

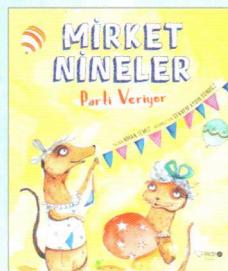
Mirket Nineler Uyuyamıyor

Mirket Nineler Bahçe Düzenliyor

Mirket Nineler Konser Veriyor

Serideki kitaplar:

REDHOUSE

www.redhouse.com.tr

/RedhouseYayinlari

/RedhouseKidz

/RedhouseKidz

